

ต้องทำใจค่ะ ดูเหมือนวัยเราที่แกล้งก็มีผลให้บางที่ตามลูกไม่ค่อยทัน ทั้งที่พยายามทันสมัย วิ่งตามสุดชีวิตแล้ว“ต้องทำใจค่ะ ดูเหมือนวัยเราที่แกล้งก็มีผลให้บางที่ตามลูกไม่ค่อยทัน ทั้งที่พยายามทันสมัย วิ่งตามสุดชีวิตแล้ว”

ไม่รู้คุณแม่ท่านอื่นที่ลูกเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นจะเกิดอาการอย่างที่ฉันเป็นหรือเปล่า อาการที่แม่แต่กับสามีก็ยังไม่เกิดบ่อยขนาดนี้ อาการที่เรียกว่า “น้อยใจ” ค่ะ ก็แหม! จะไม่ให้น้อยใจได้ไงคะ แต่ก่อนตอนยังเด็กนะ อะไรก็ปะป๊า หม่าม๊า แต่พอเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นเท่านั้น ดูเหมือนหม่าม๊าคนนี้จะถูกลดความสำคัญลง กลายเป็นว่าเพื่อนต้องมาก่อนซะแล้ว

ลูกค่อยๆ เริ่มเปลี่ยนไปค่ะ เปลี่ยนไปมากทีเดียว

ไม่ต้องอะไรมาก แค่เรื่องการหอมแก้มที่ฉันเคยทำบ่อยๆ ด้วยความที่เลี้ยงลูกมาอย่างใกล้ชิดสนิทสนม ตอนนั้นก็ซ้กจะทำไม่ได้แล้ว โดยเฉพาะการหอมแก้มต่อหน้าธารกำนัล นี่ห้ามเด็ดขาดเลยเชียว ลูกจะอายมาก แต่พอลับหลังละก็ยิ่งพอยอมๆ บ้าง โดยเฉพาะยัยลูกสาวคนเล็กนั้นยังชอบนัวเนียกับหม่าม๊าอยู่ แต่ลูกชายนี้จะห่างๆ ออกมาหน่อย ตามวิสัยผู้ชาย

ถึงจะเข้าใจดีว่า ลูกถึงวัยที่ต้องเป็นตัวของตัวเอง มีสังคมของเขา แถมฉันยังเอาหนังสือเรื่องการเข้าไว้วัยรุ่นมาศึกษาอีกต่างหาก แต่คนเป็นแม่อย่างฉันก็ยังอดมีอารมณ์น้อยใจขึ้นมาบ้างไม่ได้ ถึงจะไม่บ่อย แต่ก็ยอมรับว่ามีแวบๆ เป็นพักๆ

คิดดูสิคะ จะไม่ให้เหนื่อยใจได้ไง เองง่ายๆ เลย เช่น บางวันฉันอุตส่าห์เตรียมทำกับข้าวอร่อยๆ ไว้ให้ลูกกิน ตั้งอกตั้งใจจัดสรรวัตถุดิบอย่างดี ปูจานรสสุดชีวิตเพื่อให้อร่อยถูกปากลูก กะว่าเย็นนี้ร่อยด้วยกันทั้งครอบครัวแน่ แต่แล้วลูกชายกลับโทรมาบอกอย่างกะทันหันว่าต้องไปกินกับกลุ่มเพื่อน เลี้ยงวันเกิดกัน ฉันจะวาอะไรได้ นอกจากยอมตกลงตามนั้น โชคดีที่เพื่อนของลูกแต่ละคนเป็นเด็กดี น่ารักกันทั้งนั้น ก็เลยพอจะเบาใจได้

พูดถึงเรื่องเพื่อนของลูกนี่ ขออนุญาตออกนอกเรื่องนิดนึงคะ คือฉันอยากคุยในฐานะคุณแม่ด้วยกันว่า เราจำเป็นอย่างไรที่จะต้องรู้จักเพื่อนลูกไว้บ้าง

ที่นี้ก็ต้องมาสรรหาวิธีที่จะขอร่วมรู้จักเพื่อนเหล่านั้น โดยห้ามเด็ดขาดที่จะไปใช้วิธีชักใช้ลูก มันจะน่ารำคาญมากที่สุดเลย ฉันรู้ว่าพวกแม่ๆ อย่างเรารู้ดีว่า อะไรควรทำอะไรไม่ควรทำ แต่เชื่อเถอะ ฉันเจอมาแล้ว พอถึงเวลาจริงเรามักจะลืมตัวคะ เพราะความที่สนใจห่วงใยลูกมากเกินไปจนไปหน่อย บางทีก็ลืมนึกถึงหัวใจลูกวัยรุ่นไปเลย

อย่างการรู้จักเพื่อนของลูกๆ นี่ฉันใช้วิธีตะล่อมถามเอา แหม! ฟังคล้ายเป็นแม่เจ้าเล่ห์พิกลนะคะ แต่มันจำเป็นนะ อันที่จริงสารภาพว่า ฉันเป็นคนตรงที่ตรงที่ออกมาทุกอย่างในชีวิตตรงเผงไปหมด ไม่มีโยกโย้ แต่พอมีลูก ฉันซ้กจะตัองยอมปรับตัว โอนอ่อนผ่อนตาม และบางครั้งบางหนก็ใช้มารยาทย่อยเลมเกวียนยังกะตัวอิจฉาในละครนะ ขนาดตอนที่สามีมีอาชีพสมัยยังสาว ยังไม่ต้องทำอะไรแบบนี้เลย

ยกตัวอย่างคะ ถ้าอยากรู้ว่าเพื่อนของลูกเป็นใครกันบ้าง ก็ต้องพยายามคุยกับลูกให้มาก พยายามคุยถามเรื่องที่โรงเรียน ยั่วยุให้ลูกเล่าถึงการเรียนในวันนั้น พอลูกเริ่มเล่าไปได้ถึงตอนที่มื่อเพื่อนหลุดรอดออกมา เราก็รีบชิงชิงโอกาส สอดแทรกถามขึ้นมาเลย เช่น “เออลูก เพื่อนชื่อเน่นนะ หม่าม้าไม่เคยได้ยินเลยนะ คนไหนหรือลูก” ถ้าลูกไหวตัวไม่ทัน เขาก็จะเล่าเรื่องเน่นให้เราฟัง เราก็เก็บข้อมูลไว้ทันที

พยายามทำเหมือนไม่ได้สนใจกั้วยอะไรเรื่องเพื่อนมากนัก แต่อันที่จริงเวลาไปรับลูกตอนเย็นที่โรงเรียน สายตาของฉันจะสอดส่องอย่างมาก คอยสังเกตุว่าลูกคุยกับใคร มีกลุ่มเพื่อนเป็นไบบ้าง

จนในที่สุด ฉันก็รู้จักเพื่อนลูกเกือบทุกคนเลย โดยเฉพาะของัยัยลูกสาวนี่รู้จัก รู้ได้รู้ฟุ้งหมด เพราะนิสัยลูกสาวคุยเก่งกว่าลูกชายเยอะ ของลูกชายก็ต้องค่อยๆ ถามเอา แต่ก็ยังโชคดีคะ ที่ลูกรู้จักเลือกคบเพื่อน เท่าที่สังเกตก็ถือว่าเรื่องนี้ลูกผ่านฉลุย มีเพื่อนน่ารักช่วยเหลือเรื่องการเรียนซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี

ตายแล้ว! ออกนอกเรื่องไปไกลจนกูไม่กลับละ ถึงไหนแล้วเนี่ย อ้อ! นึกออกแล้วคะ

หลังจากเริ่มกินข้าวกับเพื่อนเป็นครั้งคราว ก็ตามมาด้วยขอไปดูหนังกับกลุ่มเพื่อนอีกแล้ว แหม! แต่ก่อนก็ไปกับพ่อแม่ดี ชอบรบเราให้เราพาไปดูหนังสนุกๆ ด้วยกันทั้งครอบครัว แต่ตอนนี้ทำทางว่าไปดูกับเพื่อนจะสนุกกว่าเสียแล้ว ต้องทำใจคะ ดูเหมือนวัยเราที่แก่งก็มีผลให้บางทีตามลูกไม่ค่อยทัน ทั้งที่พยายามทันสมัย

ฟังเหมือนเชี่ยวชาญนะคะ แต่เปล่าเลยคะ ฉันพยายามย่ำเสมอในงานเขียนของคอลัมน์นี้ คุณพ่อคุณแม่ที่อ่านประจำคงรู้ว่า ฉันก็แค่แม่คนหนึ่งที่ยากแก่เปลี่ยนแปลงประสพการณ์กับแม่ๆ ด้วยกันแค่นั้นเอง เพียงแต่พยายามที่สุดที่จะนำเสนอในมุมมองที่เข้าใจง่าย สบายๆ หวังว่าคนอ่านจะได้ประโยชน์และความสุขจากการอ่านไปด้วย

เข้าเรื่องต่อดีกว่า ในที่สุดพอลูกคนโตอายุสิบเจ็ด ฉันก็เริ่มปรับตัวปรับใจกับความน้อยใจที่มักจะมีเป็นแหวๆ ได้ ถึงตอนนี้ลูกเริ่มเป็นตัวของตัวเอง เป็นผู้ใหญ่มากขึ้น รับผิดชอบตัวเองได้ (ฉันว่าช่วงที่ลำบากที่สุดในการเข้าใจลูกน่าจะเป็นช่วงมอต้นนะคะ จำได้ว่าเกิดอาการน้อยใจขึ้นมาหลายครั้งหลายหน เกือบทะเลาะกับลูกก็มี แต่ด้วยความรัก เราก็พยายามคุยกันโดยไม่ใช้อารมณ์จะดีที่สุด)

ส่วนลูกสาวคนเล็กก็เพิ่งขึ้น ม.ปลาย ก็ดูเป็นวัยรุ่นที่มีความสุขมากระดับหนึ่ง แต่ก็ยังต้องปรับประคองกันต่อไป เพราะลูกชายกับลูกสาวจะมีลักษณะไม่เหมือนกัน ลูกสาวฉันจะออกแนวต้องเข้าใจเธอมากๆ เพราะอารมณ์อ่อนไหวเหลือเกิน บ่อยครั้งที่ไม่เข้าใจกัน แต่ฉันก็ต้องทอ้งไวว่าให้อ้อมๆ ลูกบ้าง และพยายามอยู่กับลูกแบบเพื่อน ถึงตอนนี้ฉันเหมือนมีเพื่อนจริงๆ นะคะ เวลาไปซื้อของพวกเรื่องสวยๆ งามๆ ฉันกับลูกสาวจะเข้ากันได้เป็นปีเป็นชุล่ย เดินหาซื้อของกันสนุกไปเลย แถมคุณเธอยังช่วยออกความเห็นได้ทุกประเด็นโดยไม่ต้องเกรงใจ เช่น บางทีไปลองเสื้อ ฉันเอาลูกสาวเข้าไปด้วย ลองเสร็จคุณเธอพูดคำเดียวว่า “แก!” แค่นี้ฉันก็เสลงใจ รีบถอดออกแทบไม่ทัน แล้วออกจากห้องลองไป ยิ้มอย่างเกรงใจให้พนักงานขาย เอ่ยเบาๆ ว่า ลูกสาวยังไม่ชอบคะ อาจลูกสาวนี่แหละ ช่วยได้เยอะเลย อะไรก็อาจคุณเธอไว้อ่อนละ

ในที่สุดแล้ว ลูกก็เติบโตจนเป็นผู้ใหญ่ขึ้น ถึงตอนนี้ลูกชายฉันกำลังอยู่ ม.6 เขารับผิดชอบตัวเองมากขึ้น และรูปร่างใหญ่ยักษ์กำลังรอเขาอยู่ การสอบเขามาวิทยาลัยเพื่อให้มีอนาคตที่ดี ฉันดีใจที่ช่วงนี้ลูกทุ่มเทมาก เพื่อการได้เข้าในคณะที่เขามุ่งหวัง ฉันภูมิใจที่ได้เดินเคียงข้างลูกมาไกลขนาดนี้ และกำลังยื่นมือพร้อม (แอบ) ลุ้นให้เขาพบกับความสำเร็จ

พอมองย้อนกลับไป ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะผ่านสถานการณ์ต่างๆ มาได้ ต้องใช้ความเข้าใจ อดทน และความรักเป็นพื้นฐาน เราเลี้ยงเขามาด้วยความรักตั้งแต่เล็กจนโต ตอนนี้ก็ได้แต่หวังว่าเขาจะจดจำความรักของพ่อแม่ตลอดไป และพยายามเป็นคนดี ก้าวไปให้ถึงฝั่งฝันได้ด้วยตัวของเขาเอง

ดาเรีย